

«Μυστήριον ξένον ὁρῶ καὶ παράδοξον» (Καταβασία Θ' Ὡδῆς τῆς ἐορτῆς). Ἡ Γέννηση τοῦ Χριστοῦ φέρνει στὸν κόσμον μία νέα πραγματικότητα καὶ ἐλπίδα. Ὁ Χριστὸς ἦρθε γιὰ νὰ ἀνοίξει τὸν δρόμον πρὸς τὴ Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Στὸ πρόσωπο Του βλέπουμε τὴν πλήρη ἀποκάλυψη τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος δὲν μένει ἀδιάφορος μπροστὰ στὸν θάνατον ποὺ ἔφερε ἡ κακὴ χρῆσις τῆς ἐλευθερίας ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἀλλὰ μπαίνει στὴν ἱστορία μας, ταπεινὸς καὶ ἄοπλος, γιὰ νὰ μᾶς ἀνακαινίσῃ καὶ νὰ μᾶς σώσῃ, νὰ μᾶς χορηγήσῃ τὴν ἀθανασία ποὺ χάσαμε, ἐπιλέγοντας νὰ θεοποιήσουμε τὸν ἑαυτὸ μας.

Εἶναι μυστήριον ἡ ἐνανθρώπησις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ἀκατάληπτο γιὰ τὴν πεπερασμένη ἀνθρώπινον λογικὴν μας. Εἶναι «κένωσις» τοῦ ἑαυτοῦ Του (Φιλιπ. 2,7) καὶ πρόσληψις τῆς φύσεώς μας, ἡ ὁποία γίνεται ἀπὸ ἀγάπην. Εἶναι ἡ ἐκπλήρωσις τοῦ προαιωνίου σχεδίου τῆς θείας οἰκονομίας, τίποτε νὰ μὴν μπορεῖ νὰ χωρίσῃ τὸν ἄνθρωπον ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, οὔτε ὁ θάνατος. Γι' αὐτὸ καὶ ὁ Θεὸς γίνεται ἄνθρωπος, γιὰ νὰ μᾶς καλέσῃ σὲ μετάνοιαν καὶ ἐπιστροφήν στὴ σχέση μαζί Του. «Ἀπορεῖ πάσα γλῶσσα» (Καταβασία ἐνάτης Ὡδῆς τοῦ Ὁρθροῦ τῶν Θεοφανίων)! Πῶς εἶναι δυνατόν ὁ «ἄχώρητος παντί» νὰ χωρέσῃ στὴν μήτρα τῆς Θεοτόκου; Αὐτὸς ποὺ βρίσκεται «ἐν κόλποις τοῦ Θεοῦ Πατρός» νὰ χωρέσῃ στὴν ἀνθρώπινον ἀγκαλιά μιᾶς γυναίκας ποὺ γίνεται ἡ «Μητέρα τῆς Ζωῆς» (Κάθισμα τοῦ Ὁρθροῦ τῆς ἐορτῆς τῶν Χριστουγέννων); Μόνον ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μπορεῖ νὰ κάνει πράξιν τὸ ἀδιανόητον καὶ νὰ ἐρμηνεύσῃ τὸ μυστήριον.

Καὶ τὸ μυστήριον λαμβάνει χώρα στὴν ταπεινὴ φάτιν τῆς Βηθλεέμ, ἡ ὁποία ἔρχεται σὲ ἀντίθεση μὲ τὸν κόσμον τῆς ἰσχύος καὶ τῆς δόξης. Ὁ Χριστὸς γεννιέται ὡς παιδί, γιὰ νὰ δείξῃ ὅτι ἡ ἀληθινὴ δύναμις βρίσκεται στὴν ἀγάπην καὶ τὴν ταπείνωσιν. Τὸ μῆνυμά Του προσκαλεῖ τὴν ἀνθρωπότητα σὲ μιὰ ριζικὴ ἀλλαγὴ προοπτικῆς: νὰ ζήσῃ ὄχι γιὰ τὰ γήινα καὶ φθαρτά, ἀλλὰ γιὰ τὰ αἰώνια καὶ θεϊκά. Κι αὐτὸς ὁ τρόπος βιώνεται μόνον μέσα στὴν Ἐκκλησίαν.

Σήμερα, καθὼς οἱ καμπάνες ἤχου ἡ πανηγυρικὰ, βρισκόμαστε ἀντιμέτωποι μὲ ἕναν κόσμον ποὺ μοιάζει νὰ ἔχει χάσῃ τὸν προσανατολισμόν του. Ἡ ἠθικὴ κατὰπτωσις, ὁ ἀτομοκεντρισμὸς ποὺ κυριαρχεῖ, ἡ κρίσις ἀξιών καὶ ἡ ἀπουσία λογικῆς, ἐλπίδας, εἰρήνης καὶ ἀλληλεγγύης ἔχουν δημιουργήσῃ ἕνα βαθύ χάσμα στὴν κοινωνίαν μας. Οἱ ἄνθρωποι αἰσθάνονται μόνον, φοβισμένοι καὶ ἀπογοητευμένοι. Ἡ ἀνθρωπότητα, βαδίζοντας στὴ σκιά τοῦ θανάτου, ἀντιμετωπίζει πολλαπλὰ ἀδιέξοδα. Οἱ πόλεμοι καὶ οἱ συγκρούσεις ἔχουν πολλαπλασιαστεῖ, φέρνοντας πόνον καὶ καταστροφήν. Ἡ οἰκονομικὴ καὶ κοινωνικὴ ἀνισότης μεγαλώνει, ἀφήνοντας ἑκατομμύρια ἀνθρώπους στὴ φτώχεια καὶ τὴν ἐξαθλίωσιν, ἐνῶ ἄλλοι ἀπολαμβάνουν ὑπερβολικὸ πλοῦτον. Ἡ ἀλόγιστη ἐκμετάλλευσις τῆς φύσεως ὁδηγεῖ στὴν περιβαλλοντικὴν κρίσιν καὶ ἡ ἀπώλεια ἠθικῶν ἀξιών καθιστᾷ τὸν ἄνθρωπον ἀριθμόν.

Σὲ αὐτὸ τὸ περιβάλλον, ὁ ἄνθρωπος μοιάζει νὰ ἀναζητᾷ ἐλπίδα σὲ λάθος κατευθύνσεις: στὴν τεχνολογίαν, στὸν καταναλωτισμόν, στὴ δόξαν καὶ στὴν ἐξουσίαν. Ὅπως στίς ἡμέρας τοῦ Νῶε, πρὶν τὸν κατακλυσμόν, ἔτσι καὶ σήμερα, ἡ ἀνθρωπότητα συχνὰ ζεῖ σάν νὰ μὴν ὑπάρχει Θεός, παρασυρμένη ἀπὸ τὴν καθημερινότητα καὶ τὰ προσωρινὰ τῆς ἐνδιαφέροντα. «Καὶ καθὼς ἔγινε στίς ἡμέρας τοῦ Νῶε, ἔτσι θὰ εἶναι καὶ στίς ἡμέρας τοῦ Υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου» (Λουκ. 17,26). Τότε, ὅπως καὶ τώρα, οἱ ἄνθρωποι ζοῦσαν μέσα στὴν ἀδιαφορίαν,

στή φιληδονία, στή σύγχυση καί στήν αὐτάρκεια. Δέν πρόσεχαν τά σημεῖα τῶν καιρῶν καί ἀδιαφόρησαν γιά τή φωνή τοῦ Θεοῦ, μέχρι πού ἦλθε ἡ κρίση. Καί ὅπως ὁ κατακλυσμός σάρωσε τόν κόσμο τῶν ἡμερῶν τοῦ Νῶε, ἔτσι καί σήμερα βιώνουμε ἕναν πνευματικό κατακλυσμό, ὁ ὁποῖος πλημμυρίζει τήν οἰκουμένη μέ σύγχυση, μηδενισμό, ἀπελπισία, θάνατο. Μόνο πού αὐτή τή φορά δέν εἶναι ὁ Θεός πού τόν στέλνει, ἀλλά τόν γεννᾷ ὁ δικός μας συμβιβασμός μέ τό κακό στίς ποικίλες μορφές του, τίς ὁποῖες βαφτίζουμε «δικαίωμα στήν ἀμαρτία». Ὁ κόσμος μοιάζει νά ἔχει ξεχάσει τόν Θεό καί τίς ἐντολές Του.

Τό μυστήριο ὅμως τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ παραμένει ἐνώπιόν μας καί μᾶς καλεῖ νά τό ψηλαφήσουμε στίς καρδιές μας. Δέν εἶναι καταδικασμένος ὁ κόσμος μας, οὔτε ἐμεῖς. Ὁ Χριστός ἦρθε γιά νά συμφιλιώσει τήν κτίση μέ τόν Δημιουργό της. Ἡ Σάρκωσή Του ἀποτελεῖ τήν ἀπόλυτη ἀπόδειξη ὅτι ὁ Θεός δέν ἐγκαταλείπει τό ἔργο τῶν χειρῶν Του. Ὁ σαρκωθείς Κύριος μᾶς καλεῖ νά ζήσουμε ὡς «παιδιά τοῦ φωτός» (Ἐφεσ. 5,8). Σέ ἕναν κόσμο πού καταρρέει ἀπό τό βάρος τῆς ἀμαρτίας, ἡ Ἐκκλησία εἶναι φῶς καί ἀλήθεια καί προσφέρει τήν ἐλπίδα πού φέρνει ὁ Ἐνανθρωπήσας Θεός. Καί ζητᾷ ἀπό ἐμᾶς νά ζήσουμε τά Χριστούγεννα μέ μετάνοια, ταπείνωση, ἀγάπη καί ἀλληλεγγύη, ὄχι ἀπλῶς ὡς ἡθικές ἀξίες ἀλλά ὡς καρπούς τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ. Νά ἀφυπνιστοῦμε ἔτσι καί νά ζήσουμε μέ τήν ἐπίγνωση καί τήν προοπτική τῆς αἰωνιότητος.

Τά Χριστούγεννα λοιπόν εἶναι μία ὑπενθύμιση ὅτι ὁ Θεός εἶναι «μεθ' ἡμῶν» (Ματθ. 1,23). Εἶναι ἡ εὐκαιρία νά ἐμπιστευθοῦμε τόν Κύριο τῆς Ζωῆς καί νά γίνουμε οἱ φορεῖς τῆς εἰρήνης καί τῆς ἀγάπης Του σέ ἕναν κόσμο πού τόσο τή χρειάζεται. Καί τό μυστήριο πού ζοῦμε καί θά ζοῦμε στήν Ἐκκλησία καί τή ζωή της, θά μᾶς ἀγιάζει καί θά ἐλαφρώνει τό βάρος τοῦ κακοῦ πού μᾶς ταλαιπωρεῖ. Γιατί ὁ Χριστός καί ἡ σχέση μας μαζί Του ἦταν, εἶναι καί θά εἶναι ἡ ἀπάντηση στήν ἀμαρτία καί τόν θάνατο πού μᾶς ταλαιπωροῦν.

Χριστός ἐγεννήθη! Ἀληθῶς ἐγεννήθη, ἀδελφοί! Χρόνια πολλά σέ σᾶς, στίς οἰκογένειές σας, στόν τόπο μας, στόν κόσμο ὅλο»!